En skilsmessoprocess.

(Forts. från förra numret).

Men man kan få för mycket äfven af marängsviss och blanc manger, fast Gud skall veta det är en både lätt och god föda. Så är det också med det eviga kyssandet, smekandet och klabbandet mellan äkta makar. Det skall vara uppehåll i det som allt annat. Men herrskapet Berg de gingo, lekte, redo, seglade, åto, sofvo och läste ständigt tillsammans, och om en af dem blef illamående, lade den andre sig på en chaislongue bredvid och gnällde värre än den sjuke.

Det blef öfvermättnad till sist, och då började man att lefva om med grannarna för att få litet omvexling. Fru Anna kunde inte hjelpa att hon var ung och vacker, att ögat spelade och munnen log äfven när Richard var utom synhåll. Så blef der svartsjuka, sinnesstorm och tåreregn, försoning och, naturligtvis, större kärlek och lycka än någonsin.

Sådana där försoningsscener äro storartadt ljufva, och när ett litet rödt ansigte med sitt majregn så sakta smyger sig till kinden och plaskar ut sitt salta öfverflöd på skäggstubben, tycker man kanske att hela tillställningen inte är så galen. Men det händer att hjertebandet skörnar af den myckna fukten och att orden bli hvässare och mera sårande för hvarje ny scen.

Så kom det verkligen en dag då i en bråd vändning ordet — "skilsmessa" uttalades. Det var visst hon som sa det, naturligtvis utan mening, och begge två blefvo så förskräckta när det uttalats, och de bums flögo i hvarandras armar alldeles utan de vanliga försoningspreludierna och snyftade: "Förlåt, förlåt! Jag var vansinnig."

Men det finns saker, som man inte ska leka med, och halftannat år derefter hade de två, darrande af skam, fått sin presterliga "varning", och stodo redo att vid häradsrätten fortsätta den sorgliga procedur, hvars blotta namn så nyss förut fyllt dem med obetvinglig fasa.

Det var dem sjelfva alldeles ofattligt huru det kunnat gå derhän. När de nu faktiskt skilts, Anna restade till sin mor och Richard gick ensam på Ekeberga, fyldes deras hjertan af onämnbar ångest, och i sömnlösa nätter vredo de sig under grubbel på huru allt skulle kunna bli godt igen.

Men nu hade också skämmen inför verlden och stoltheten mot hvarandra kommit med i spelet.

Det var en kulen oktoberdag då enkefru Klärstedts något ålderstigna kupé rullade fram mot Kraketorps gästgifvaregård och tingsplats. Djupt inne i venstrå hörnet satt Anna och skalf under hysterisk gråt.

— Se så barn, lugna dig! sa mamma och sökte draga bort näsduken från Annas ansigte.

— Låt mig vara, mamma, det blir ändå min död, snyftade Anna och pressade händerna konvulsiviskt mot det bleka, afmagrade ansigtet.

Det var stoj och väsen på Kraketorps gästgifvaregård. Gårdsplanen var full af folk, tingsmenigheten rusade dit under skrik och frågor, ett par fläsande, svettskummande fuxar, med sönderslitna seldon höllos borta vid hållstallen af några bland de modigaste karlarna, och på ladugårdsbacken hjelpte gästgifvaren sjelf upp hållkarlen på sin raskaste häst och skrek: "För Guds skull bed doktorn skynda sig!"

En blick på fuxarna var nog för Anna. Med ett ångestskri stötte hon upp vagnsdörren och ilade, slagen af skräck, mot gästgifvaregårdens förstuga.

— Richard, Richard! Är han död!...

Det var han inte. Men inne i det lilla gästrummet innanför hållstugan låg han, blek och medvetslös, med ett gapande sår i pannan och en våt handduk öfver den venstra skuldran.

Hon kastade sig öfver honom och ropade hans namn. Hon grät och besvor honom att säga ett enda ord blott. Men han endast qved sakta då hon rubbade kompressen på axeln.

Deruppe i tingsalen gick allt sin gilla gång. "Fru Anna Berg, född Klarstedt, mot godsegaren Richard Berg angående oenighet i äktenskapet", ljöd till sist den unge tillförordnade domhafvandens stämma. Den darrade en smula; Richard Berg och han hade blifvit studenter på samma dag.

— Barn, fatta mod, nu ropas målet deruppe! hviskade fru Klarstedt i dörren till gästrummet.

Men Anna stirrade på henne med ett vildt, själsfrånvarande uttryck i ansigtet, att gumman blott pustade: "Å herre Gud, herre Gud!" och segnade ned på en stol vid dörren.

Först vid den gamle provinsialläkarens ankomst syntes Anna något vakna upp ur sin dvala. Med halföppen mun och återhållen andedrägt följde hon läkarens undersökning.

— Hur.... hur är det?

Ute på landet känna alla menniskor hvarandra, och lägga sig gerna i det som, strängt taget, inte rör dem.

— Ert äktenskap hade kunnat bli upplöst lättare än ni trodde, fru Berg, sade gamle doktorn med en kall blick. Han var en man af gamla stammen och kunde icke förstå hvad två unga, friska, rika menniskor haft att bråka om. Men när han såg hur den unga frun bleknade och grep ett fast tag i sänggafveln för att kunna hålla sig upprätt, blef gubben genast mildare:

— Se så, se så, intet väsen här! Att nyckelbenet är af, betyder minus, och inte behöfver han nödvändigt dö af skråman i pannan heller.

Doktorn reste, och fru Klarstedt gjorde sig i ordning att följa hans exempel. Ännu hade inte Richard slagit upp ögonen en enda gång. I långa, djupa andetag insöp han luften, och handen hängde slappt ned utmed bädden. Anna lade upp den på täcket. Han hade ännu den breda, gula ringen qvar... Hon såg på sin egen hand och ryckte till.... ringarne voro borta. Mamma hade i ett ögonblick af harm dragit dem af henne och slängt ned dem i toilettspegeln under utropet: "Intet, som erinrar om den uslingen!" Om han vaknade och inge se henne utan dem...

— Mamma...

— Ja, barn, nu måste vi resa.

— Vi! Hur kan du tro att jag reser?

— Men Anna då! Som det nu är, så....

— Mamma, när du kommer hem så skicka Johnsson ögonblickligen... ögonblickligen, förstår du, hit med... mina ringar. Bed honom skynda sig!

— Hvad...?

Snyftande föll Anna om moderns hals:

— Fråga inte, plåga mig inte! Om du älskar mig så haf förbarmande öfver mig! Gif mig dem!

— Ja, det säger jag då, att så'nt här kan ta lifvet af en gammal menniska! jemrade sig gummen, men klef utan vidare protester ensam upp i vagnen.

Timme efter timme mälde dalklockan därute i hållstugan med högljudda knäppar och skrällande slag. Ännu intet lif i det bleka anletet derinne. Ännu samma prägel af förtviflan och spänd ångest i det andra ansigtet, som lutade sig öfver bädden.

Hon tänkte på natten före bröllopsdagen. Huru hon, tyngd af de stormande tankarnas hän, slutligen slumrat in vid ett-tiden, men genast väckts af Richard och några af marskalkarna, som bildat qvartett och helsade bruden med tonerna af: "Klara sterna, du som strålar..."

(Hu, hvad den röda strimman, som sipprade fram genom kompressen, lyste hjert och hemskt!)

Qvällen derpå hade de setat på balkongen till det lilla fridfulla jernvägshotellet i Helsingör. Huru grön lyste icke bokskogen derute på Seland, huru glittrade ej sundets väg! Frun dernere stängde förstudörren. Banvakten uppe vid jernbangården stängde portarna och gick hem. Nedanom dem slöts det sista fönstret, och så voro de då ändtligen ensamma med hvarandra. O hur saligt lycklig och rädd på samma gång hon var! "Nu börjar det bli kyligt, Anna!" hade han sagt och rest sig, och rösten hade haft en så underlig klang. "Nej, Richard, ännu litet, här är så vackert!" Och så hade han satt sig igen och med stormande häftighet slagit armen om hennes lif...

(Och nu ville de skiljas för alltid... aldrig träffas mer... aldrig smekas mer... aldrig leka med den långa, blonda flätan... aldrig ila i kapp genom skogen på frustande fålar... åh...)

På morgonen vid kaffet i den lilla röda salongen i hörnet mot Marienlyst och Hamlets graf... Åh hur hon rodnade och gömde sitt lilla krusiga hufvud vid hans breda, varma bröst ... huru fåglarna sjöngo och gamla Kronborg stod som på parad vid deras bröllopsfest....

(O, Gud, hvad han är blek! Blir det då aldrig dag?)

Sen kommo många, många andra morgnar derute i det egna hemmet. Ett luftdrag kom gardinen att röra sig, en frisk sommarflägt smög in i rummet, och innan hon visste ordet af föll ett blomsterregn på täcket, på hufvudkudden, på systrarna å rosiga kinder. "Vak upp lilla sjusofverska! Jag har redan varit ute en hel timme!"

— — — — — —

Men nu var det han som sof, sof djupt och tungt, som ville han aldrig vakna... och om han vaknade... hvad sedan?

Dörren knarrade och en rufsig, linhårig piga stack in hufv'et:

— Här ä ett litet skeckebå te frun frå hennes mamma.

— Gif hit! — Dér voro de, glänsande, breda, präktiga som på trolofnings- och bröllopsdagen. Med feberaktig ifver tryckte hon dem på fingret. Ännu hade hon rätt att bära dem, ännu var hon hans, huru han sedan månde besluta...

Men han beslöt ingenting. Han öfvervägde ej, han gick inte till rätta, han grämde sig icke; hans stolthet smalt, hans hjerta brann och hans armar öppnade sig, svaga och darrande ännu, då han slutligen i den nya dagens första gryning slog upp sin blick och fick se henne, som han aldrig upphört att älska, sjunka ned mot hans bröst med strålande, fast tårskymda ögon, och hörde henne snyfta:

— Åh Richard, Richard...!

Stina i Hornary som va toset ätter gäsjifvarns Olle.

(Kalle på Skogen berättar).

Uttå all den krankhet, som Herren pålagger en menniska, ä kärleken vesst å sannt den illakaste som finns. Deiteri ä nock besatt så länge den påstår, å Gu hjelpe den halsaknysta, som det sätter sej i, för min here hade den i tu'r sen så han ble nöjder. Men på en tu eller tre vecker bler der då antingen lif eller dö å bå defteri å magaplåga; men si kärleken, den ä som aposteln säger: "den vänder aldrig åter", äss den ä å den värste sorten.

Många toseta gräbber har jag sett springa ätter karfolk, å många som hatt bra lite för sett besvär; men så toset som Stina i Hornary va ätter gäsjivarns Olle, då har ja allri varsnat nå'n mer. För di meste qvenfolk uttå bå bättre å sämre folk så ger di hundan hvem di får, när di blir lite te åren, bara då ä en kar å då ä lite vuret, men Stina hon höllt i må en å samme tosingen, så hon gjore. Å då sa prostens Efraim en gång på ett höstgille, att då ä den värste kärleken å allihop, den som inte äxmerar mer än en endaste, för ä en gräbba gla ve pajkar så der i allmänheten då bler då allri så svårt, då blir der allti någon lindring.

För resten va Stina bå fin å grann. I ansektet va hon som en leljekonvalje å på håret som då finaste tågegarn, å va ett slags hushållerska eller innepia hos enkemannen i Brantelida. Enkemannen bjudde na tag på tag te å ble hans qvenna, å hennes fattie föräldrar di tiggde å ba na "ta sett förnuft till fånga under trons lydno", som prosten sa te patronen på Brunskog när patronen svor på att här inte finns nå't helvete. "Då tvifla te minstingens inte dina stackars törpare på", sa prostens Efraim, som alltid va en stolle.

Men ju mer di ba na ta enkemannen, dess värre grinade Stina å sa: "Tvi fan, töcken I att en ongdomsflecka kan ha en tocken, som snusar så det setter i liknelse som ett äpplahus unner näsan för jemnan!"

Men måtro när gäsjivarns Olle kom åkanes förbi Brantelida må såna der kappsäckagrossörer, di kallar, då sto hon på farstubron å neckade och grinade så munnen höllt på å gå opp i hårbenan på na äss inte örnalapparna hade genat.

Te sist när Olle, som va en go'sinter å qveckställder here, inte vannt å fri sej för gräbbetosingen på sätt eller vis, ble di liksom bekanta eller "trolofvade" som herrskap kallar 'et, å då va Stina så gla så hon alldeles illvrålade när hon geck ätter kriaturen om qvällarna. Om daen arbetade hon åt enkemannen å om nätterna väfde hon åt sej sjelf å la på bleke den ena räcken ätter den andra, för hon ville visa gäsjiverskan, att fast hon bara va en skräddaregräbba så skulle hon inte klifva rent barskrapåd i bru'säng.

Så en da' kom Olle te mej när ja lå å bötte fähustaket.

— Kalle, ou som inte frågar ätter hva du gör å allti har hatt godt å truten, du kan göra mej en rejäl betjening, sa pajken.

— Hva skulle då va? sa ja.

— Mor har ett skönt vammal i väfstolen, å ja vånnade tusan om du finge en tröja å då, äss du velle gå ett litet äramme.

— Då ä väl inget oärlitt, Olle?

— Nä Gu bevars, d'ä bara som så att far hade bu från Tjursbacka marken att nämndamannen i Mo har en gräbba, som han inte vånnade om han släppte te vårt te å ble min qvenna.

— Ska inte du ha Stina i Hornary

— Jo, Kalle lelle vesst skulle ja då, men nämndamannen skeckar sextitusen daler, ett par stutar å en brun märr må sin gräbba, å en vore väl inte en kresten menska äss en inte tackade för ett toket tebu.

— Ja, hva ska ja göra ve den saken?

— Jo, du kan gå te Stina å göra opp må henne, för ja ä rent som lite rädder för na, för der å ett lett illvett i den gräbban. Bju na tretusen å en selkeduk.

Inte för ja tötte om kumsjonen, men en vammalströja kan en inte tjena hvar da', å ja geck te Brantelida morronen ätter.

När ja hade språkat lite hit å dit må gräbban så sa ja:

— Du ä allt bra glaer ve gäsjivarns Olle?

— Ja, Kalle lelle, så glaer ä inte en kattunge ve söta mjölk som ja ä ve den pajken, sa hon.

— Då va tusan! Ja måtro där ä fler, som töcker om den herastöttingen.

Å så remeterade ja opp hela paschasan, å tötte att tretusen var hederlitt bjutt, alldenstunn Olle inte skämt ut na hvasken må ett eller annat, utan hon va lika rejäl gräbba som när di ble bekanta.

Gräbbestackarn la hutet i näfvarna å snöftade så hjartat kunne bresta, å när ja nämnde di sextitusen, stutana å märren röckte hon te som om hon fått en piskerapp. Stackarn, der förslo hennes väf räcker inte långt!

Te sist lötte hon hutet å sa:

— Helsa Olle å tacka för hva som har vatt, men pengar tar ja inte för min fästman. Då vore stor synn å skära di sextitusen.

När ja velle gå nu sen ärannet var uträttat, grinade hon te mett i gråten och sa:

— Sett lite, Kalle, män kaffet klarnar! Du ska väl ha dej en bönemanskopp fast du friar på då afvia viset.

Gu hjelpe mej skämdes ja inte som en tjyf, der ja satt på söffelocket å to spandering å henne. När ja sen tackade för fägnaden sa hon:

— Helsa Olle löckar te, men säj honom att om då annra geftet inte skulle ble å eller vår Herre kalla gräbban i Mo eller nåt oförmodadt hända, så glömmer Stina i Hornary honom allri.

Pengar ä en go Herrans gåfva, men inte allti för di löckan må säj. Teminstingens inte te gäsjivarns Olle, som to an hemmanet när gamle gäsjivarn do. Han odlade å han byggde för di sextitusen, å stutana va snälla å väl tamda, så der var inget fel, å den bruna märren flöj som ett stjernskott bara en rappade på kärrehjulet må piskaskaftet, å va lätt å sko å lätt å ta när hon geck på bete. Men gräbban, som han feck te på handeln, hon va ett hår å den lee, å Olle han hade sina krusade dar, å rikedomen velle inte heller stå bi, för han spanderade för möcke på kappsäckagrossörer, å di betalte inte må annat än duskålar.

Te sist do Olles qvenna, å Olle hade inte väl lagt två sexstyfrar på hennes öjnalock å ullsaxen på bröstet, förrn han skeckade å mej ätter Stina te å ta vara på huset å barnen.

Då trodde gräbbestackarn, kan veta, att hon ändå te sist skulle få blet Olles qvenna, men när sorgåret va gånget gefte han sej i stället må en enka från Berga socken. Då vannt ja inte hålla mej länger, utan sa te Stina på sjelfve körkebacken:

— Då va en rackare, som inte to dej nu heller!

— Han velle nock, Kalle, men hybeteksränterna va för svåra. Han måste ha en qvenna som hade nåra styfrar, sa' Stina å tuggade på snippen på hueduken må gråten i halsen.

Men då hemkomstölet rent som knäckte Stina. Då va hvasken brygganet eller bakanet som to na, men försmädelsen att tag på tag se Olle stryka sej förbi te annra qvennfolk.

Veckan ätter, to hon på fartyget i Halmsta te Amerikat...

Somlia redar sej må lite nock. För annra hjelper då inte om di har så'n tur må gefte så den ena rika qvennan dör ätter den annra. Olle ble enkeman en gång te, men äffärderna va klena, å te våren skulle der ble auktion på hemmanet.

Olle geck som i en drom å tittade på hur alltihop geck tell sin undergång. En gång hettade drängen honom på loslinnet må en töm i näfven, å en gång så barnagräbban han plockade te sej en täljeknif när han skulle lägga sej.

På sivintern i tu'rsen kom Stina hem från Amerikat i hatt å kappa å regnparaply som den finaste mamsell. Hon hade fem läderkappsäckar stora som små pär-kister, å den ene sa di va full bara må sedlar å hanskar å guttaparkagaloscher, å hon hyrde fastukammarn te körkevärdens och ble bjudder te prostens hvar vecka.

Hon var inte värst späd länger, men å som en prostinna, å då varsnade knappt att hon hade nåra hvita hår ve örnsnippana.

Men gäsjivarns Olle va bleen skalli som en sängaknapp å kroki i ryggen och hade den röaste näsa i hele socknen.

En da geck hon in i hållstuna, la näfvarna på axlarna på Olle, tittade honom i öjenen å sa:

— Ä ja goer nock nu te dej? Ska du nu allri svika mej mer, äss ja tar dej?

Då satte Olle te å lipa å bara la hutet på hennasas sidenklädda bröst, så barnagräbban sa att hon inte vet hocken som sken likast: Olles röa näsa eller Stinas gullklockekedja.

En gång långt ätteråt vannt ja inte låta bli säja te henne:

— Stina va allt grömt beskeli, som to gäsjivarn te sist sen han gått å hasselerat må na i så mönna år.

Då grinade hon mildt å grannt, å sa:

— Hva velle ja göra, Kalle lelle? Ja reste tusen mil å å bå engländare å tuskar å spanjorer, men allri vannt ja glömma gäsjivarns Olle!

ENGLISH BOOKS.....

H. C. ANDERSEN

Fairy tales and stories

ILLUSTRATED

224 pages, cloth bound 75c

Fairy tales and stories

ILLUSTRATED

427 pages, cloth bound $1.00

Same book extra illustrated $1.50

P. C. ASBJÖRNSON

Fairy tales from the far north

WITH 95 ILLUSTRATIONS

285 pages, cloth bound $1.00

HENRIK IBSEN

Ghost—An Enemy of the People—The wild Duck

381 pages, cloth bound, with gilt top $1.25

League of Youth—Pillars of Society—A Doll's House

389 pages, cloth bound, with gilt top $1.25

The pillars of Society—Ghost—An Enemy of Society

815 pages, cloth bound $1.00

JESSIE BROCHNER

Danish life in town and country

ILLUSTRATED

266 pages, cloth bound $1.30

G. von HEIDENSTAM

Swedish life in town and country

ILLUSTRATED

270 pages, cloth bound $1.30

OTILLIE A. LILJENCRANTZ

The Ward of King Canute

A Romance of the danish conquest

ILLUSTRATED

Cloth bound $1.50

C. R. L. FLETCHER

Gustavus Adolphus and the struggle of protestantism for existence

ILLUSTRATED

316 pages, half morocco bound $1.75

R. NISBET BAIN

Charles XII and the collapse of the swedish empire 1682—1719

ILLUSTRATED

320 pages, half morocco bound $1.75

Postpaid on receipt of price.

C. RASMUSSEN PUB. CO.,

720-722-724 So. 4th Street, - - MINNEAPOLIS, MINN.

Fritt till Damer Toalett Hemligheter.

Till en och var af denna tidnings läsare sända vi, absolut fritt, en intressant bok af stort värde och som särskild uppmuntran en ask

Paxtine Toilet Antiseptic.

Send inga pengar—endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressera, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

KOSTAR INTET

Endast litet arbete under Er fritid, för att erhålla ett snygt bibliotek till $10. Ni väljer sjelf de böcker Ni önskar. Ett brefkort till oss är tillräckligt för att bringa Er alla nödiga upplysningar.

C. RASMUSSEN PUBL. CO., 734 So. 4th St., Dept. 100 Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jemna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af ¼ kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, namligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utföran det af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry

Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.